

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **Ing. T. L.,**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Janáčem
sídlem Na Poříčí 1041/12, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, 140 96 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 8. 2021, č. j. 36232-2/2021-900000-312

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 23. 8. 2021, č. j. 36232-2/2021-900000-312, se **ruší** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 15 342 Kč, a to k rukám žalobce Mgr. Štěpána Janáče do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh správního řízení

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení

rozhodnutí ze dne 23. 8. 2021, č. j. 36232-2/2021-900000-312 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalovaný napadeným rozhodnutím potvrdil rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 26. 5. 2021, č. j. 42106-2/2021-640000-12 (dále jen „rozhodnutí celního úřadu“), kterým celní úřad uložil žalobci pořádkovou pokutu podle § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože dne 25. 5. 2021 neuposlechl pokynu oprávněné úřední osoby, když na nařízeném ústním jednání bezdůvodně odmítl podat svědeckou výpověď, k níž byl v souladu s § 55 správního řádu povinen, čímž závažně ztížil postup celního úřadu v probíhajícím přestupkovém řízení ve věci údajného provozování hazardních her.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhl krajskému soudu, aby rozhodnutí žalovaného zrušil.
3. Žalobce namítá, že žalovaný nezákonně vyložil právo odmítnout výpověď dle § 55 odst. 4 správního řádu. Žalobce do protokolu o výsledku dne 25. 5. 2021 uvedl: *„[n]echci uvést nic. Chci využít svého práva odepřít výpověď, a to z toho důvodu, že bych výpovědi mohl sobě způsobit nebezpečí trestního stíhání“*. Podle žalobce není v § 55 správního řádu stanovena povinnost sdělit důvody odmítnutí výpovědi, a nesouhlasí proto se žalovaným, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce blíže neobjasnil, jak by odepřenou výpovědi sobě mohl způsobit nebezpečí stíhání pro trestný čin. Žalobce dále namítá obsahové rozpory mezi rozhodnutím celního úřadu a protokolu a rozporuje, že by neposkytnutí výpovědi mohlo závažně ztížit postup celních úřadů v řízení dle § 62 odst. 1 správního řádu, když některé jimi požadované údaje jsou dostupné z jiných zdrojů (veřejných rejstříků, či z vlastní činnosti celních úřadů) nebo prostřednictvím dotazu na příslušné orgány státní správy.
4. Závěrem žalobce namítl, že celní úřady z úřední činnosti měly povědomí o tom, že žalobce je již od 14. 9. 2018 trestně stíhán v souvislosti k údajným provozováním technických zařízení, o nichž orgány činné v trestním řízení tvrdí, že se jednalo o hazardní hry podléhající povolovacímu režimu zákona o hazardních hrách. Trestní řízení je vedeno pod č. j. PPR-25580/TČ-2018-990312 a bylo iniciováno právě ze strany celní správy ČR. Žalobce tedy tvrdí, že žalovanému i celnímu úřadu musela být v době provedení výpovědi známa skutečnost, že je proti žalobci vedeno trestní řízení pro podezření ze spáchání trestného činu neoprávněného provozování hazardní hry dle § 252 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Přesto celní orgán v rámci poučení žalobce tvrdil, že mu nehrozí trestní stíhání.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

5. Žalovaný odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, neboť žalobní námitky jsou převážně totožné s námitkami odvolacími. Žalovaný rekapituloval skutkový stav a s odkazem na judikaturu Ústavního soudu a správních soudů konstatoval, že žalobce sice měl v úmyslu odepřít výpověď pro hrozbu trestního stíhání své osoby, nicméně nevyužil ji řádně, resp. obecný důvod, který žalobce uvedl, nebylo lze přezkoumat ve smyslu jeho opodstatněnosti. Je to totiž příslušný orgán (zde celní úřad), který měl výslech provést, jenž posuzuje, zda jsou splněny podmínky pro odepření výpovědi. To ale v projednávané věci nebylo možné, jelikož žalobce neuvedl konkrétnější důvody, pro které mu hrozí nebezpečí trestního stíhání.

6. Žalovaný taktéž upozornil, že žalobce uvedl v žalobě nová, v dosavadním řízení neuvedená tvrzení ohledně výše zmíněného probíhajícího trestního stíhání. Navíc se jedná o tvrzení, která nemají na posouzení projednávané věci žádný vliv a podotkl, že předmětný výslech se týkal přestupkového řízení vedeného s jinými subjekty, než je žalobce. Současně je dle žalovaného podstatné, že žalobce neodepřel vypovídat ke konkrétní otázce v odpovědi, na níž by se mohl „sebeobvinít“ ve věci vedeného trestního řízení, ale celou svědeckou výpověď *de facto* znemožnil, což dle názoru žalovaného není v souladu s právem na odepření výpovědi.
7. Žalovaný závěrem upozornil na skutečnost, že žalobce nechal do protokolu o výpovědi dopsat „*Po přečtení protokolu svědek uvedl, že si přeje doplnit, že nikdy nebyl obsluhou provozovny...*“. K tomu žalovaný podotýká, že tato odpověď se jeví jako možná na některou z otázek, které měl celní úřad „předchystány“ pro konání výslechu. Žalovaný tedy má za to, že minimálně na některé otázky žalobce odpovědět mohl, což by umožnilo celnímu úřadu objasnit skutkový stav prošetřovaných přestupků.
8. Žalobce v replice reagoval na tvrzení žalovaného, že „*předmětné přestupkové řízení je vedeno s jinými subjekty, než je žalobce*“. Dle názoru žalobce není pro posouzení věci rozhodné, proti jakému subjektu je formálně přestupkové řízení vedeno, podstatný je předmět řízení. K tomu žalobce uvedl, že technické přístroje, prostřednictvím kterých mělo dojít ke spáchání přestupků provozování hazardních her, pocházejí ze stejné provozovny a mají stejná výrobní čísla jako technické přístroje zmíněné v usnesení o zahájení trestního stíhání mimo jiné vůči žalobci. Žalovaný tak měl dle žalobce napadeným rozhodnutím schválit postup celního úřadu, který se na žalobci prostřednictvím udělení pokuty domáhal svědecké výpovědi, ačkoliv je žalobce v dané věci současně v postavení obviněného.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí žalovaného, včetně řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
10. Krajský soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce byl dne 25. 5. 2021 předvolán k celnímu úřadu za účelem provedení svědecké výpovědi ve věci přestupkového řízení vedenému proti společnostem Compania s.r.o. a Lyly Game s.r.o. pro podezření z provozování nepovolených hazardních her (dále jen „přestupkové řízení“). Přestupků se uvedené společnosti měly dopustit v provozovně – Bar Sport v Kroměříži, ulice Oskol 3359/24 (dále jen „provozovna“). V provozovně provedl žalovaný prohlídku, jíž byl přítomen žalobce, který měl uvést, že je provozní provozovny. Z toho důvodu se jej celní úřad rozhodl vyslechnout jako svědka.
11. Z citovaného protokolu o výslechu svědka vyplývá, že žalobce odmítl podepsat poučení dle § 55, § 62 a § 79 správního řádu, přičemž posléze volně vypověděl: „*[N]echci uvést nic. Chci využít svého práva odepřít výpověď, a to z toho důvodu, že bych výpovědi mohl sobě způsobit nebezpečí trestního stíhání*“. Následně bylo žalobci celním úřadem sděleno, že nemůže odmítnout vypovídat bez dalšího, aniž by byl seznámen se zněním otázek celního úřadu, a proto nebylo odepření výpovědi ze strany celního úřadu uznáno. Současně byl žalobce poučen, že mu může být uložena pořádková pokuta za bezdůvodné odepření výpovědi. Žalobce přes toto poučení odepřel vypovídat, protokol o výpovědi odmítl podepsat a požádal o doplnění formulace, že nikdy nebyl obsluhou provozovny.

12. Žalobce v žalobě současně upozornil na probíhající trestní řízení pod sp. zn. PPR-25580-80/TČ-2018-990312, vedené taktéž proti jeho osobě ve věci zvláště závažného zločinu účasti na organizované zločinecké skupině dle § 361 odst. 1 trestního zákoníku v souvislosti se spácháním zvláště závažného zločinu neoprávněné provozování hazardní hry dle § 252 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku. Z předloženého usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 14. 9. 2018 pak vyplývá, že žalovaný prováděl úkony trestního řízení mimo jiné v provozovně. Z přípisu „Odevzdání věci k projednání přestupku“ ze dne 14. 12. 2018, č. j. GŘC-582-214/TČ-2018-835850, adresované celnímu úřadu, vyplývá, že žalovaný v průběhu prověřování v provozovně zjistil i jiná technická herní zařízení, jejichž provozování nedosahovala společenské škodlivost v míře požadované pro stíhání pro trestný čin. Z toho důvodu žalovaný rozdělil spis na dvě části, na část trestní a na část přestupkovou. Žalovaný postupem dle § 159a odst. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, odevzdal přestupkovou část spisu celnímu úřadu k projednání přestupku.
13. Podle § 55 odst. 1 správního řádu platí, že každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek; musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Podle odst. 4 téhož ustanovení platí, že výpověď může odepřít ten, kdo by jí způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt. Podle § 55 odst. 5 správního řádu pak plyne, že správnímu orgánu je uložena povinnost, aby svědka před výsledkem poučil o právu odepřít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi.
14. Podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu může správní orgán rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že neuposlechne pokynu úřední osoby.
15. Podle § 126 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“) předseda senátu vyzve svědka, aby souvisle vylíčil vše, co ví o předmětu výslechu. Klást otázky mají právo postupně předseda senátu, členové senátu, účastníci a znalci. Otázku položenou účastníkem nebo znalcem předseda senátu nepřipustí, jen jestliže nesouvisí s předmětem výslechu nebo naznačuje-li odpověď anebo je-li zejména předstíráním neprokázaných nebo nepravdivých skutečností klamavá; nepořizuje-li se o výpovědi záznam, uvede předseda senátu vždy v protokolu důvody, pro které otázka nebyla připuštěna.
16. Popsanou právní úpravu ve vztahu k právu odepřít svědeckou výpověď lze dle krajského soudu shrnout tak, že fyzická osoba se vystavuje nebezpečí pořádkové pokuty, pokud přes výzvu a poučení úřední osoby nepodá pravdivou a úplnou svědeckou výpověď, ledaže by výpověď způsobil sobě nebo osobě blízké nebezpečí stíhání pro trestný čin nebo správní delikt. Co se týče průběhu svědecké výpovědi, úřední osoba nejprve vyzve fyzickou osobu k volné výpovědi, po které mohou následovat doplňující otázky.
17. Žalovaný v napadeném rozhodnutí obsáhle citoval recentní judikaturu správních soudů a stěžejní rozhodnutí Ústavního soudu k otázce práva svědka na odepření výpovědi. Krajský soud nepokládá za nutné zde všechny judikaturní závěry rekapitulovat, pouze krátce shrne ty, které považuje za stěžejní k nyní projednávané věci.
18. Především je nutné zdůraznit, že *„ústavně chráněné právo svědka na odepření výpovědi není absolutní v tom smyslu, že by se mělo vztahovat k výpovědi jako celku, neboť zákon vyžaduje (§ 101 odst. 2 věta druhá trestního řádu, § 126 odst. 3 věta první občanského soudního řádu), aby na počátku výslechu byla dána svědkovi možnost, aby spontánně a souvisle vylíčil, co o věci ví,*

je mu tím současně umožněno, aby ve své výpovědi pominul to, co (ze zákonem stanoveného důvodu) pokládá pro sebe (pro zákonem vyjmenované osoby) za nebezpečné; teprve tehdy, jsou-li mu kladeny upřesňující otázky, přísluší mu oprávnění odpověď na ně odmítnout; jakými okolnostmi odepření odpovědi svědek zdůvodní, záleží přirozeně zcela na něm samotném, z hlediska soudu půjde však (s ohledem na následné rozhodnutí) vždy o kvalitu informací, kterých se mu od svědka dostane“ (cit. dle nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 12. 1997, sp. zn. III. ÚS 149/97, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). I když se Ústavní soud vyjadřoval k metodologii výslechu svědka v trestním řízení, lze jeho závěry vztáhnout taktéž na posouzení odepření výpovědi v řízení správním. Správní řád neobsahuje komplexní právní úpravu výslechu svědka, aplikuje se proto (mimo jiné) citované ustanovení § 126 odst. 3 věta první o.s.ř. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73).

19. O důvodnosti odepření výpovědi ze zákona rozhoduje správní orgán a při své úvaze nemůže od svědka vyžadovat takové údaje, které by ve své konkrétnosti mohly vést ke zkrácení nebo ohrožení jeho základního práva podle čl. 37 odst. 1 Listiny (promítnutého do § 55 odst. 4 správního řádu). Zákonný znak (zákonný důvod) pro odepření svědecké výpovědi neznamena, že by muselo jít jen o nebezpečí plynoucí toliko z okolností daných projednávanou trestní věcí. Může se vztahovat k okolnostem orgánům správního řízení dosud zcela neznámým. Zákaz sebeobvinění (nebezpečí trestního stíhání) proto musí v každé jednotlivé věci odpovídat jejímu individuálnímu režimu a podmínkám, za nichž k odepření výpovědi (její části) dochází (srov. Husseini, F. a kol. *Listina základních práv a svobod. Komentář*. Praha: C. H. Beck, 2021, komentář k čl. 37, bod 10). Jak taktéž uvedl Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 25. 9. 2012, č.j. 22 Cdo 859/2012: „[p]rávo odepřít výpověď se nevztahuje na celý její předmět (dokazované skutečnosti), pokud lze oddělit část, o které může svědek vypovídat bez nebezpečí trestního stíhání. Kdy tomu tak je, záleží na složitosti předmětu výpovědi, na tom, zda a jaké jsou mezi jeho případnými částmi vztahy, a na tom, jaký může být vztah svědka k předmětu výpovědi. Tytéž faktory spolu s povahou dokazovaných skutečností předurčují podrobnost vysvětlení, kterým má být odepření výpovědi odůvodněno. Značný význam přitom má, mohou-li být dokazované skutečnosti součástí skutkové podstaty trestného činu...Není vyloučeno, že kvůli brožbě trestního stíhání nebude možné podat téměř žádné vysvětlení“. Správní orgán tak dle krajského soudu musí podle obecné zkušenosti uvážit, jaký mohl být vztah svědka k dokazované skutečnosti či jaká mohla být jeho role v dokazovaném skutkovém ději, a posoudit pravděpodobnost toho, zda by případnou výpovědi mohl ohrozit trestním stíháním sebe nebo osobu blízkou. S ohledem na Ústavním soudem zdůrazněný tzv. zákaz sebeobvinění by přitom měl být správní orgán zdrženlivý a v případě pochybností rozhodnout ve prospěch svědka.
20. Krajský soud proto v obecné rovině souhlasí s názorem žalovaného, že zákaz sebeobviňování neumožňuje svědkům vyhýbat se podání výpovědi s pouhým odkazem na blíže nespecifikované nebezpečí trestního stíhání, neboť by se toto právo stalo extrémně účinným prostředkem pro znemožnění pokračování ve vedeném řízení. Správní orgány jsou tudíž obecně oprávněny neuznat důvody odepření výpovědi dle § 55 odst. 4 správního řádu a uložit pořádkovou pokutu dle § 62 odst. 1 správního řádu, pokud svědek důvody pro odepření výpovědi alespoň nenaznačí (viz např. rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 5. 2021, č. j. 77 A 144/2020).
21. V nyní posuzovaném případě ovšem krajský soud shledal, že jsou zde skutkové okolnosti, které měly správní orgány zvážit při posouzení důvodnosti odepření výpovědi žalobcem

v souladu se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu. Z výše uvedeného protokolu totiž vyplývá, že žalobci bylo celním úřadem umožněno, aby volně vyličil, co ví o projednávané věci. To však žalobce odmítl a jako důvod uvedl možné způsobení trestního stíhání své osobě. Z protokolu taktéž vyplývá, že celní úřad měl připraveny doplňující otázky, k jejichž položení však nedošlo, jelikož žalobce odepřel výpověď jako celek. Krajský soud má za prokázané, že žalobce měl dostatečné povědomí o podstatě projednávané věci, ostatně to sám tvrdí v žalobě, takže věděl, že přestupkové řízení se týká technických zařízení umístěných v provozovně v Kroměříži. Stejně tak má ale krajský soud za to, že přinejmenším žalovaný a s největší pravděpodobností i celní úřad měli při rozhodování o pořádkové pokutě z úřední činnosti povědomí o probíhajícím trestním řízení vedenému proti žalobci, týkající se provozování hazardních her. Existovalo zde reálné nebezpečí, že podanou výpověď žalobce zhorší svoji situaci v trestním řízení zejména proto, že projednávané přestupky byly spáchány ve stejné provozovně jako trestný čin, pro který je žalobce stíhán a kde prokazatelně určitým způsobem působil, a že prostředkem pro spáchání přestupků i trestných činů byla technická zařízení stejného typu. Krajskému soudu se tak jeví, že obě řízení jsou významně skutkově propojena, koneckonců k zahájení přestupkového řízení došlo „oddělením“ části spisu z původně pouze spisu trestního vedeného žalovaným.

22. Krajský soud je taktéž přesvědčen, že ve chvíli, kdy žalobce uvedl, že mu hrozí trestní stíhání, muselo být celnímu úřadu i žalovanému jasné, jaké konkrétní trestní řízení myslí, protože se věcně týká stejné provozovny a podobných technických zařízení. S odkazem na výše citované rozhodnutí Nejvyššího soudu tak správní orgány nepostupovaly dostatečně zdrženlivě vůči právu žalobce na odepření výpovědi a neposoudily pravděpodobnost, že podanou výpověď si mohl žalobce zhoršit pozici v trestním řízení. Je totiž přinejmenším pravděpodobné, že z předmětu výpovědi bylo možné jen velmi obtížně oddělit část, ohledně níž žalobci nehrozilo nebezpečí trestního stíhání.
23. Krajský soud proto konstatuje, že žalovaný pochybil, když důvod pro odepření výpovědi žalobce odmítl jako nedostatečně určitý, neboť z úřední činnosti věděl či mohl vědět, že předmět přestupkového řízení je charakterem velmi podobným předmětu trestního řízení, ve kterém je žalobce trestně stíhán, na což žalobce poukazoval. Je sice pravdou, že vyjádření žalobce byla velmi kusá a mohla být konkrétněji doplněna o údaje, které by postavily na jisto, jaké trestní řízení má na mysli. To však žalovaného nezbavilo povinnosti v projednávané věci posoudit, zda samotná skutečnost probíhajícího trestního řízení proti žalobci není dostatečným důvodem pro odepření výpovědi ve chvíli, kdy v projednávané věci je přestupkové řízení vlastně odnoží řízení trestního. Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil, neboť žalovaný nedostatečně posoudil oprávněnost důvodu pro odepření výpovědi dle § 55 odst. 4 správního řádu, když se blíže nezabýval otázkou, zda podáním výpovědi nemohlo žalobci vzniknout nebezpečí sebeobvinění s ohledem na probíhající trestní řízení.

V. Závěr a náklady řízení

24. Krajský soud proto s ohledem na výše uvedené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s. ř. s.), a současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

25. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
26. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé – replika) ve výši $3 \times 3\,100$ Kč a tři režijní paušály ve výši 3×300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.
27. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. listopadu 2022

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu